

An illustration of a woman from the waist up, wearing a vibrant red dress with a green sash. She has a large, fluffy white wig. In her left hand, she holds a blue folder or book, and in her right hand, she holds a round cake with white frosting, red jam, and fresh strawberries on top. The background is a teal color with scattered confetti in various colors (yellow, red, blue, green).

PANÍ
QUINNOVÁ
NA CESTĚ
KE SLÁVĚ

román

OLIVIA FORD

PŘELOŽILA MILENA POLÁČKOVÁ

**PANÍ
QUINNOVÁ
NA CESTĚ
KE SLÁVĚ**

Copyright © Olivia Ford 2024

First published as Mrs Quinn's Rise to Fame in 2024 by Michael Joseph.
Michael Joseph is part of the Penguin Random House group of companies.

The Homing Waltz

Words and Music by Tommie Connor, Margaret Harris and Johnny Reine

© 1952 Southern Music Pub. Co. Ltd

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Milena Poláčková, 2025

Cover © Sarah Congdon, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5644-5 (pdf)

**PANÍ
QUINNOVÁ
NA CESTĚ
KE SLÁVĚ**

roman

OLIVIA FORD

přeložila Milena Poláčková

*Věnováno babičce a dědovi, jejichž láska
mě k napsání tohoto románu inspirovala.
A Noll, za všechno...*

*Tělo stárne, duše však ne.
Delia Smith*

Prolog

Byl prosincový večer, podobný takovým, za jakých se člověk tak rád uchýlí do útulného domova. Jenže ten dnešní byl jiný. Stromy venku vypadaly strnule a neživě a svými podivně pokroucenými korunami jí připomínaly, že je daleko od domova. Natáhla ruku po novém sešitu s recepty, přejela prsty po chladné, tmavě modré obálce a otevřela jeho stále ještě tuhý hřbet. S tužkou nad vějířem bílých listů si vychutnávala vůni čistého papíru.

Recept číslo jedna. Sem napíše svůj oblíbený narozeninový dort – byla jím pověstná v celé rodině. Nadepsala stránku Jennyin švarcvaldský dort. Pečlivě kroužila tužkou po papíru a krasopisně rozdělila stránku na Suroviny a Postup. V ruku cítila mokrou látku z dobicího sáčku naplněného krémem a před očima měla ty úhledné růžičky, které se vinou z jeho špičky. Vybavila se jí hořká vůně kakaového prášku, jenž člověku uvízne v hrdle, když s ním pracuje příliš náruživě, a jako by přímo chutnala tu harmonii kaka a jemnou třešňovou náplní.

Otočila list. Recept číslo dvě. Tady bude něco obyčejnějšího, jako když vám pohled na mísu těsta prozáří i deštivý den. Hlavou se jí honily její oblíbené rodinné recepty, až se jí před očima zjevily Křehké čokoládové koláčky babičky Audrey, které se předávaly z generace na generaci, až došly k ní. Hnízdečka slasti ze směsi kukuřičných lupínků, kaka a melasového sirupu.

Na okamžik se vrátila do dětství a viděla, jak tatínek z kredence vyndává plechovku melasového sirupu od Lyle's se zlatými a zelenými spirálami na obalu a jak páčí víčko přilepené pramínky čiré panenské sladkosti, jako to dělával u plechovek s barvou. Když se člověk podíval zblízka dovnitř, viděl jantarovou studánku, a když olízl lžící, zažil vrchol pozemské slasti.

Poslední recept bude vánoční, ale co vybrat? Uvažovala o tom, že by u tradičního vánočního dortu udělala vidličkou otvory do vrchní vrstvy těsta a bohatě ho naplnila sušeným ovocem. Nezáleží přece na tom, že se všechno dělá každý rok úplně stejně, protože to má i přesto vždycky nové kouzlo. Jenže letos je všechno jiné. Všechno, na co se vždycky těšila, na jednu přebila ta tíha, co jí leží na srdci. Jen doufala, že ten strojený úsměv, co nosí na tváři, bude jednou zase přirozený.

Jak válela tužku mezi dlaněmi, vzpomněla si na tatínkův tiffin. To potěšení, když váleček na těsto promění piškoty v lahodnou drť, rozbije je na drobečky, aby z nich mohlo vzniknout něco nového a úplně jiného – základ hutné máslové směsi z rozemleté pomerančové kůry, kaka, sirupu a rozinek.

Představovala si, jak se jednou její dítě probudí na Štědrý den brzičko ráno, protože se nebude moct dočkat, až uvidí punčochu vyboulenou do všech stran dárky nacpanými uvnitř. Představovala si sebe samu, jak zatáhne za jeden konec vánočního krekru tak, aby ono vyhrálo. Jak uvidí radost v jeho tváři, až otevře dárek, který si tolik přálo. A to nejcennější ze všeho – jak se zakousne do tatínkova oblíbeného tiffinu, stejně jako to dělávala ona, když byla malá.

1.

Čajový chlebiček

O šedesát let později

Jennifer Quinnová neměla tušení, že se v sedmasedmdesáti letech stane veřejně známou osobou.

Bylo šedivé zimní odpoledne a ona se rozhodla udělat si malou radost a upéct *čajový chlebiček* podle receptu, který byl nejspíš ještě starší než ona. Našel si bezpečný domov pod vybledlou obálkou *Kuchařky pro začátečnický* Delie Smithové a byl napsaný babiččiným rukopisem na zažloutlém papíru, na němž se za jeho dlouhý život usadil ne jeden šálek čaje a natiskl na něj zlaté kolečko. Bylo jich tam mnoho a v nej-různějších velikostech. *Když nemáš máslo, použij markaryn*, poznamenala si babička k receptu jako upomínku svého celoživotního boje s pravopisem. Je to zvláštní, pomyslela si Jenny, jak recepty přežívají ty, kdo je napsali, ale zároveň je tak nějak vracejí do života, jako by v nich zůstávaly částičky jejich duší.

Do měděné misky litinových vah nasypala rozinky a jázyčky se rozkmitaly a chvíli se pohybovaly, dokud nedosáhly přesné rovnováhy. Jenny se zamračila při pomyslení na digitální váhu, kterou jí Bernard neustále nabízel. Proč, přemítala, chce člověk pořád nahrazovat věci, které nejsou rozbité?

Roztrhla balíček sultánek a kochala se bohatou, sladkou vůní, která jí připomínala, jak jako malá pomáhala o Vánocích

s vánočním dortem. Vzpomínala, jak míchala ovoce nasáklé brandy, dokud se neproměnilo v beztvárovou hmotu, a jak ne-nápadně uždibovala sousta, když se teta nedívala.

„Hola!“ ozval se Bernard a zabouchl za sebou vchodové dveře.

Podívala se do konvice s čajem. Earl Grey se vylouhoval až do hořka, do jemné sedliny na hladině.

„Ahoj, zlato,“ pokračoval Bernard, když vešel do kuchyně, „něco ti do toho spadlo?“

„Ne,“ odpověděla, vrátila na konvici víko a čaj horký tak, až jí od páry zvlhly tváře, nalila na připravené rozinky. „Dělám čajový *chlebiček*. Jak jsi dopadl?“

Bernard položil papírovou tašku na pracovní desku mezi stopy po cukru a mouce.

„Vypadá to, že jsem si na stará kolena pořídil astma,“ odpověděl a otevřel malou skříňku nad Jennyinou hlavou a přidal do ní krabičku s léky. „Předeepsali mi inhalátor.“

Otočila se a vytřeštila oči. „Astma?“

„No buď to, nebo chronickou obstrukční plicní nemoc – musím to sledovat.“

„Ale není to nic vážného, že ne?“ odpověděla a všimla si, jak Bernard těžce popadá dech a jak se mu pod vlněným svetrem rýsuje křehká křivka shrbených zad.

„No asi by to nebyla žádná výhra, kdyby to byla ta obstrukční nemoc, ale doufám, že ten inhalátor zabere.“

„Proč si myslí, že by to mohla být ona?“

„Může se to stát, jak člověk stárne. Oni si myslí, že by to mohlo souviset s tím, že jsem léta dělal tesařinu a prach mi poničil plíce. No ale říkali, že si z toho nemám nic dělat, což jsem jim potvrdil, že taky nebudu – stejně už asi žádná velká dobrodružství neplánujeme, ne?“ Zavřel skříňku a z hloubi hrdla se mu dral smích. „Říkal jsem jim, že už nám ke štěstí stačí noviny a papuče.“

Jenny sevřela rty a strojeně přikývla.

„Já nikdy nepřestanu být vděčný za to, že můžeme stárnout spolu,“ pokračoval a políbil ji na hlavu.

„Nikdy,“ přisvědčila a postavila mísu rozmočeného ovoce na okenní parapet, kde, jak doufala, po dostatečně dlouhém máčení nabobtná do náležité hustoty. Většinou je nechávala přes noc, ale dnes bude muset stačit pár hodin.

„Každopádně jestli ti to nevadí, tak bych si teď šel na chvíli zdřímnout.“

„Samozřejmě, že mi to nevadí,“ odpověděla a rychlým otočením ciferníku, který při tom divoce cvakal do ticha, nastavila kuchyňskou minutku.

„Bude ti začínat program v televizi!“ volal z obývacího pokoje Bernard, kterého televize na chvíli vyrušila od novin.

„Jdu!“ volala zpátky a prohledávala přitom zásuvku vedle trouby. Byla v ní napěchovaná směsice všemožných užitečných i neužitečných předmětů, které získali za dlouhého společného života a jejichž význam se měnil podle toho, kdo se do zásuvky díval: sada maličkých šroubováků z vánočního kreku z roku 1995 či mušle s vypouklýma očima, kterou jim vytvořila praneť Poppy, ale především pečicí papír a ten právě hledala. Bleskově jím vyložila plech, naplnila ho směsí, vsunula do horké trouby a potom odešla za Bernardem do obývacího pokoje.

Zpoza rozložených novin vyčnívalo Bernardovo nezkrtné obočí a jeho obnošené pantofle tiše poklepávaly do rytmu znělky pořadu *Peče celá Británie*. Tvrdil sice, že ho soutěž nezajímá, a věnoval se novinám, ale Jenny přesto viděla, jak se z nich čas od času vynořil jeho obličej zaujatý dramatem kolem propadlé sněhové pusinky.

Tento týden vysílala televize vánoční speciál, v němž měli účastníci za úkol vytvořit slavnostní dort. Jenny si stočila jemné stříbrné vlasy pod skřípec a s nelibostí sledovala, jak porota hodnotí verdiktem příliš suchý pečeného *Santu*

v komíně soutěžícího Grahama, vřelého a sympatického řidiče kamionu. Souhlasila ale, že Graham vynaložil příliš mnoho úsilí na to, aby vytvořil něco originálního s nesmyslně velkým množstvím ingrediencí. Vyhrávali většinou ti, kdo zhotovili zdárnou variaci na něco známého. Zlatou pralinku nakonec získala učitelka dějepisu Laura za čokoládovo-třešňovo-mandlovou verzi klasického vánočního dortu. Porota ohodnotila chuť jako fenomenální, ale Jenny si byla ve skrytu duše jistá, že ona by si klasický dort dala raději. Podívala se, jak se na to tváří Bernard. Ten patrně souhlasil, protože se mu pod pokrývkou novin pravidelně pohybovala hlava v rytmu spokojeného pochrupování.

Na obrazovce běžely titulky a Jenny bezděky zabloudila v myšlenkách k tomu, že se chýlí ke konci další rok a jí se blíží sedmasedmdesáté narozeniny. Dívala se na Bernarda, jak spí. Do pravidelného oddechování se mu čím dál častěji vloudil zvláštní hvízdavý tón, jako kdyby se k jeho tenorovému chrápání připojil soprán. Nutilo ji to připustit si myšlenku, kolik společných Vánoc jim ještě zbývá. Představa, jak Bernard sedí sám ve svém křesle a není, kdo by mu řekl, že už je čas jít spát, ji děsila. Představila si opačný scénář a viděla sama sebe, jak se dívá na to stejné, ale prázdné křeslo, v jehož tmavém sametu se rýsuje tvar jeho těla – otisk toho, kdo už na této zemi není. Srdce jí zaplavila naléhavá úzkost z krátkí se společné existence. Cítila bolestnou pravdu svého věku, který už dávno dosáhl bodu, v němž má mnohem víc života za sebou než před sebou.

Popadla dálkové ovládání a namířila je na televizi, jako by jím chtěla umlčet i vlastní myšlenky, ale přesně v okamžiku, kdy chtěla stisknout tlačítko, přerušilo titulky hlášení.

„Jste nárůživí pekaři? Máte v sobě něco, co může spoluutvářet příští ročník soutěže? Neváhejte a přihlaste se kliknutím na odkaz na webových stránkách našeho pořadu *Peče celá Británie*.“

Zbystřila, úzkost zmizela a vystřídala ji fantazie. V duchu četla titulek v místních novinách:

**SEDMASEDMDESÁTILETÁ SOUTĚŽÍCÍ
Z KITTLESHAMU VÍTĚZKOU BRITSKÉ SOUTĚŽE
O NEJLEPŠÍHO PEKAŘE. POROTA ŽASNE
NAD DOKONALÝM ČAJOVÝM CHLEBÍČKEM
JENNY QUINNOVÉ**

„Už to skončilo?“ ozval se Bernard, který se právě v tu chvíli s trhnutím probudil.

„Jo, skončilo. Jdeme spát,“ odpověděla a rychle zametla myšlenky do skrytého koutku v duši, jako by ji někdo přistihl, že čte cizí deník.

Druhý den ráno se Jenny probudila jako vždycky brzy, ale Bernard si už hvízdal v kuchyni a vařil čaj. Ten zvuk se jí zaryl tak hluboko do paměti, že měla pocit, že by ho slyšela, i kdyby ve skutečnosti neexistoval.

Zaslechla cinkání skleniček, jak si Bernard vyndával tabletky, a po něm sípání a funění, jak inhaloval z nového přístroje. Následoval hukot a bublání konvice, když se začala vařit voda, cvaknutí dveří ledničky, do které šel pro mléko, a žuchnutí novin, jež přistály na rohožce za dveřmi. Přesný jako hodiny se Bernard vynořil se dvěma šálky čaje Earl Grey a novinami pod paží, bílé vlasy rozčepýřené do roztomilých chomáčů svědčících o dobrém spánku.

„Dobré ráno, zlato,“ zahlaholil, roztáhl závěsy a pustil do pokoje spršku chladného zimního světla.

Stromy za oknem se postupně měnily v siluety, jak z větvi opadávaly poslední zbytky listů, a baculatí ptáci se choulili před zimou.

„Dostal jsem nápad,“ řekl Bernard a oči mu zářily. „Udělám Poppy k Vánocům domeček pro panenky, takový ten starý

viktoriánský. Víím, že už na to nemám moc času, ale myslím, že bych to mohl stihnout.“

„To je krásné,“ odpověděla Jenny a usrkla horkého čaje. „Ale myslíš, že bys měl dělat zrovna tohle? Budou u toho oblaka prachu.“

„Myslím, že teď už je to jedno,“ namítl.

„Ten bude určitě nádherný,“ odpověděla. Uvědomila si – a nebylo to poprvé –, jaký by z něj byl úžasný táta.

Když Bernard odešel dolů do kůlny, vzpomněla si Jenny, jak říkal, že už mají všechna dobrodružství za sebou a že jsou spokojení s obyčejným všedním životem, a jako tichý protest vyrazila do pracovny. Byla to strohá místnost plná nejruznější nudné pošty – takové té, co chodí v obálkách s průhledným okénkem a tištěnou adresou. Středobodem tohoto prostoru byl počítač s tiskárnou. Sedla si k němu a srdce se jí rozbušilo, jako kdyby ji měl soudit, jak dobře ho dovede používat.

Vzala do ruky myš a zařízení ožilo. Soustrojí ventilátorů hučelo, jako by dávalo najevo, jaká je to dřina, být počítačem. V tiskárně ležely vytištěné stránky nazvané *Udělej si sám: Domek pro panenky*. Usmála se, když si představila Bernarda, jak nadšeně hledá zdroje pro svůj nový projekt. Oběma ukazovávčky napsala do vyhledávače *Peče celá Británie* a klikla na ikonu *Přihlásit se*.

Očima přeletěla formulář přihlášky. Obsahoval neuvěřitelné množství otázek a bylo nutné k němu připojit fotografii uchazeče i jeho nejlepších výtvorů. Zastavila se na řádku *Proč pečete a pro koho?* Chvilku nad tím uvažovala. O tomhle nikdy moc nepřemýšlela. Ve chvílích, kdy byl život příliš složitý, bylo pečení jednoduché – prostě vejce, cukr, máslo a mouka. Taky v něm bylo to nejsilnější pouto s minulostí a recepty měla uložené v některých svých nejcennějších vzpomínkách. Vzpomněla si na Bernardovu maminku a její *Quinnovo*

křupání, čtverhranné rýžové křupinky, neokázalé a praktické, zrovna jako byla ona. Pečení dalo nesmrtelnost lidem, které měla nejradši.

V další kolonce stál dotaz *Co nejlepšího jste upekli?* Vzpomněla si na narozeninové dorty, které napekla v průběhu let Bernardovi. Všechny byly tematické podle toho, co ho v tu dobu zajímalo. Zvláštní úspěch mělo třeba perníkové sportovní auto, které mu vytvořila, když si nemohli dovolit skutečné. A svatební dort! Upekla ho bezmála před šedesáti lety a nikdy nezapomněla na to nadšení, když potahovala okraj bílou polevou a při tom si neustále v hlavě opakovala svoje nové jméno. *Paní Jennifer Quinnová*. Kostel Věch svatých stál na kopci uprostřed polí a voněl voskem svíček, kadidlem a dubovým dřevem. Otec ji vedl uličkou k jejímu Berniemu, který stál s rukama sepjatýma za zády a celou ji objímal svýma hnědýma očima. Nepoddajné vlasy měl tenkrát úhledně sčesané ke straně, čímž vynikly jeho nápadné uši, kvůli kterým se v životě dost natrápil, ale jež ona měla tak ráda.

Vrátila se myšlenkami k dotazníku a přešla na část, v níž měla zhodnotit své schopnosti v pečení sušenek, dortů, dezertů, koláčů a... chleba. Neupekla v životě jediný bochník, kterým by se mohla pochlubit. Naopak. Její poslední pokus byl tak slaný, že ho nechtěli ani ptáci. A ona o sobě přesto uvažuje jako o soutěžící v pořadu *Peče celá Británie*. Najednou si připadala hloupě, že si dělá iluze, jako by byla něco víc než jen stará ženská, kterou baví péct a kromě toho ještě milion jiných věcí.

Rolovala po stránce a sebevědomí jí dál klesalo. V požehnaném věku sedmasedmdesáti let by se měla spokojit s tím, co má, jenže se neubránila myšlenkám, jestli to stačí. Co by měla bez Bernieho? Začal ji dusit pocit viny, jako by to byl kouř. Při představě, že by jí Bernie mohl číst myšlenky, se lekla vlastní nevděčnosti.

Chtěla stránku zavřít, ale srdce se jí sevřelo. Na konci formuláře na ni zasvítilo datum uzávěrky přihlášek: 11. LEDNA. Podtržené a velkými písmeny jako by se jí vysmívalo do tváře. Tři týdny. Zavřela stránku, vypnula počítač a vyšla z místnosti. Bylo to znamení, nebo jen bolestná shoda okolností?

2.

Farmářský bochník

Od chvíle, co se jednoho obzvlášt horkého léta nedlouho po svatbě procházeli během dovolené u moře uličkami Kittleshamu, snili manželé Quinnovi o tom, že se na tohle místo natrvalo vrátí, až budou staří. Nejsilnějším zážitkem by se asi stalo počasí, to ale nakonec přebily vzpomínky na zvonové kalhoty, které si Bernard toho léta oblíbil. Městečko se choulilo v údolí řeky Huckmere a cítili se v něm jako objevitelé, jako kdyby vstoupili do nějaké tajné zahrady nebo prošli zadní stěnou šatníku. Okamžitě se shodli na tom, že tohle by bylo dokonalé místo, kde uzavřít svou životní pouť. Byla to vesnice jak se patří, s nádherně nestejnými domky a středověkými hospodami s dveřmi tak nízkými, že se Bernard musel sehnout, aby mohl vejít dovnitř – každým rokem tedy o něco méně. I vesnický krámeček vypadal spíš jako něčí spižárna, a i když se zákazníci v průběhu času měnili, on zůstal stále stejný.

Bylo svěží zimní ráno a Jenny s Bernardem mířili do kopce ke kostelu, který v mrazu vypadal jako pokrytý cukrovou polevou.

„Neuklouzni,“ nabádala Jenny Bernarda a sevřela ho pevněji. Cítila teplo, co se přelévalo mezi jejich rukama, které navzdory tomu, že jim za ta léta zbytněly klouby a přibýly pigmentové skvrny, stále držely přesně zaklesnuté do sebe.

„Nejsou támhleto Anna a Fred s kočárkem?“ zeptal se Bernard a vypustil do ledového vzduchu teplý pramínek svého dechu.

Jenny pohlédla na změt kabátů a klobouků, která byla čím dál živější, jak se k ní blížili.

„Myslím, že ano,“ odpověděla.

Anna byla houževnatá dáma s pronikavýma očima, stejně studenýma jako její vystupování. Patřila mezi ty nešťastné jedince, kteří působí na první pohled odtažitě, ale Jenny si ji přesto v průběhu let oblíbila a kupodivu právě tuhle vlastnost na ní měla ráda. Anna byla urputně zásadová a člověk vždycky přesně věděl, jak si u ní stojí. Její manžel Fred sám nic nerozhodoval a Annina ráznost mu vyhovovala.

„Ahoj!“ zavolala Anna a tlačila kočárek směrem k nim s takovou razancí, že divoce poskakoval po dláždění. Fred se dvěma vnoučaty se vlekli za ní. Působilo to, jako by tlačila nákupní vozík a ostatní byli jen položkami na jejím nákupním seznamu.

„Toby, Isabela, tohle jsou naši kamarádi Jenny a Bernard,“ otočila se k dětem.

Isabela se bleskově schovala Fredovi za nohu, ale Toby k nim zvedl hlavu s nosíkem červeným od zimy.

„Rádi vás poznáváme,“ prohodila Jenny a dívala se, jak Bernard nahlíží do kočárku.

„To je moje sestřička Ellie,“ hlásil Toby a hrudníček se mu dmul pýchou. „Nová.“

„Blahopřeju,“ odpověděl mu Bernard. „Je krásná, viď?“

„Máme tenhle víkend plné ruce práce, to víte – to jsou ty babičkovské starosti!“ komentovala Anna.

„To je pěkné,“ poznamenala Jenny. „A kde jste byli?“

„V cukrárně,“ ozvala se Fredova noha, která skryla Isabelu téměř celou.

Anna zvedla oči v sloup a zapnula Tobymu vrchní knoflík kabátu, až se v něm rázem celý schoval.

„Fred je vzal do cukrárny, takže na muzeum úplně zapomněli.“

„A jak se máte vy?“ zeptal se Fred trochu hlasitěji, než bylo nutné, protože nedoslýchal.

„Skvěle, děkujeme,“ odpověděla Jenny. „Bernard teď strávil týden v dílně, protože vyráběl Poppy domeček pro panenky. A já jsem se pustila do vánočního pečení.“

„Šťastný lidi, co mají trochu volna,“ poznamenala Anna, vytáhla z rukávu kapesník a utřela Isabele nos. „Pět vnučat je práce na plný úvazek, co, Frede?“

Fred se nepřítomně usmál, což byl jeho univerzální výraz, který si tak nějak v průběhu let osvojil.

„Tak to vás nesmíme zdržovat,“ odpověděla Jenny a podívala se Bernardovi na boty, aby se vyhnula Anninu pohledu.

„Tak zase brzy na viděnou,“ zašveholila Anna a opřela se do kočárku, až nadskočil. „Pojď, Isabelo!“

Jenny s Bernardem šli dál a dotěrná zima jim zalézala za nehty.

„Roztomilí mrňousci,“ prohodil Bernard. Jenny si ale všimla, že má zvláště růžové uši a vůbec nevypadá zdravě. „A všichni do jednoho zrzaví, i to miminko.“

„Pojď, stavíme se tady,“ navrhla a vedla ho směrem k odchodu. „Potřebuju chlebovou mouku a kvasnice.“

Její kuchyň se nezměnila od doby, co se sem nastěhovali. Byla sice malá a nmoderní, ale krásně zabydlená. Všechno v ní mělo své místo a Jenny si ji hýčkala, jako kdyby to bylo auto, které umí řídit jenom ona. Kuchyňské skříňky, kdysi stylové a vonící novotou, se už viklaly v pantech, takže nešly dobře zavřít, a zásuvky musela otevírat přesným chvatem, aby nevyklouzly z kolejničků.

Dnes se rozhodla upéct chleba podle jednoho maminčina předpisu, který si vybrala, protože byl nazvaný *Jednoduchý farmářský chléb*. Prstem sledovala řádky receptu. Byl napsaný

ledabylým písmem jako ve spěchu. Vybavila si při něm mamčin neustálý zápas s časem, jaksi roztomilý a rozčilující zároveň. Vzpomínala, jak s ní maminka běžela po ulici, že se skoro ani nohama nedotýkala země, aby ji stejně odevzdala ve škole deset minut po zvonění. Nebo na bezpočet cest do kostela, po nichž vklouzla do poslední lavice a snažila se zklidnit dech, aby neupozornila okolí na to, že celou cestu běžela, a i tak přišla o pět minut pozdě. Možná právě díky téhle mamčině nedochvilnosti si Jenny zakládala na tom, že sama dokáže být pánem svého času.

Pěstmi vytlačovala z těsta vzduch a to se jí rozpínalo před očima jako živé. Když zabořila klouby do pružné hmoty, bolest jí neúprosně připomněla přibývajících léta.

„Nejdřív vytlačím vzduch a pak bude muset těsto znovu kynout,“ usmála se do okna, jako by za ním byla ta porotkyň se zářivě bílými zuby z pořadu *Peče celá Británie*.

„Po hodině by mělo být připravené na –“

„Zlato, jsi v pohodě?“

Ve dveřích se objevil ustaraný Bernard a polekal ji tak, až jí těsto vyletělo z ruky a s ponižujícím plesknutím dopadlo na studenou kuchyňskou dlažbu.

„Jo jo,“ odpověděla, když se vzpamatovala a sebrala měkkou kouli ze země ve snaze ji zachránit. „Jen jsem si četla recept nahlas – ono mi to někdy pomáhá si ho zapamatovat, zvláště když si jím nejsem moc jistá.“

„Já myslel, že s někým mluvíš přes okno,“ řekl Bernard a podíval se ven, jestli tam opravdu někdo není. Jenny mezi tím z těsta vytvarovala bochník.

„Ty to upečeš, i když to bylo na zemi?“ zeptal se Bernard, čím dál udivenější.

„To je výslech, Bernarde?“ Ovívala se prošoupanou kuchyňskou chňapkou. „Ale neboj, nemusíme to jíst. Já jen koukám, jestli to vykyne. Jen jsem si chtěla něco zkusit.“

Přikývl a odešel do dílny.

Trvalo ještě dvě hodiny, než byl bochník hotový. Celkem na něm Jenny strávila pět hodin a na rozdíl od koláče si ani nemohla dopřát to potěšení a vyškrábat mísu do posledního drtku. Když do bochníku zakrojila, krajíce padaly na stranu s jakýmsi nepatřičným žuchnutím. Byly tuhé a suché, a když si ukousla, věděla jistě, že další sousto už nechce.

„Jednoduchý farmářský bochník?“ vyštěkla a odpochoďovala s bochníkem pod paží na zahradu. Tam ho energicky roztrhala na kousky a naházela do krmítka.

O chvíli později drhla ve dřezu hnětací mísu a na zápěstí jí šplíchala horká voda. Slunce už zapadalo za stromy, když na krmítku ladně přistál kos a začal rychlými přesnými pohyby klovat do kousků chleba.

„No podívej, jemu to asi chutná,“ poznamenal Bernard, který si zrovna přišel do kuchyně pro sklenici vody, a čekal, co na to Jenny řekne. „Když už to ptáci neodmítají, tak to je jasný pokrok.“

Kos vyhodil kůrku do vzduchu, až se rozdrobila na kousky, a potom odhopkal po trávníku.

„Abys to nezakřikl,“ odpověděla Jenny a trochu provinile se usmála.

Kdyby chtěla vůbec uvažovat o tom, že by se mohla přihlásit do soutěže, má před sebou ještě spoustu práce. Zatím si to nechá pro sebe a Bernardovi to řekne, až kdyby do toho šla a vybrali ji. Takhle to bude nejrozumnější. Za padesát devět let jejich manželství to bude teprve druhé tajemství, které před ním bude mít. To první měla zapečetěné ve svém nitru v koutku, který patří do jiného období jejího života, a tam zůstane navěky.

3.

Čokoládový špalek

Vánoce byly ideální čas, kdy Jenny mohla trénovat pečení na případnou přihlášku, aniž by se někdo pozastavil nad tím, proč chrlí tolik dobrot, že by jimi mohla nakrmit celou vesnici. Zrovna dokončovala čokoládový špalek podle vzácného rodinného receptu od Bernardovy sestry Margot, která před několika lety zemřela. Margot si skutečně dovedla vychutnávat život plnými doušky a všechno a všechny častovala takovým nadšením, že se v její společnosti každý cítil jako v ráji. Jednou si Jenny uvědomila, že Margot žila, jako by věděla, že její život nebude dlouhý. Jenny po její smrti převzala tradici pečení čokoládového špalku, protože cítila, že je to pro Bernarda důležité, a tak Margot zůstávala součástí jejich Vánoc.

Opatrně zapíchl vidličku do středu čokoládového piškotu a v duchu si poblahopřála, když ji vyndala čistou. Odložila výtvar stranou, aby vychladl, a rozprostřela přes něj utěrku, na níž Poppy namalovala sebe a své spolužáky z přípravné třídy. Poppy na svém autoportrétu neměla tělo, jen velký rozzářený obličej, ze kterého vyrůstaly ruce a nohy a jež rámovalo abstraktní ztvárnění jejího copu. Vedle sebe namalovala kamaráda Olivera, který ovšem vypadal jako zcela jiný živočišný druh. Byl maličký, měl pařátovité ruce a nechyběla mu žádná důležitá část těla.

Jenny si znovu uvědomila, kolik je v těch obrázcích individuality. Z detailů vyčetla, že malý Oliver je silná osobnost

a že je velmi bystrý, zatímco Poppy, která šla věrně ve šlépějích své babičky Margot, byla upovídána a její velký rozesmátý obličej na nohách svědčil o zdravém sebevědomí.

Jakmile piškot vychladl, začala na něj stěrkou nanášet lesklou čokoládovou polevu a obláčky šlehačky a sugerovala si, že má pod rukama ten nejhovívavější plát piškotu na světě. Začala ho opatrně kousek po kousku rolovat a se zatajeným dechem nutila hmotu přijmout její vůli. Kdyby piškot praskl, byla by to katastrofa, i když Margot by nad tím jistě mávla rukou. Řekla by jí, že na chuti to nic nezmění a že si toho pod polevou stejně nikdo nevšimne.

„Propánakrále,“ ozvalo se jí najednou za zády, „jak tohle všechno nacpeme do auta? Ještě vezeme ten domeček pro panenky...“

Bernard vešel do kuchyně, v níž už nezůstal ani kousíček místa, jenž by nebyl pokrytý nějakou pečenou dobrotou, a kde byl vzduch zcela prosycený čokoládovou vůní. Na chladicích mřížkách byly vyrovnané rodinné kulinářské poklady jako vánoční koláčky, tiffin či křehké Quinnovo křupání, které bylo vřdycky zlatým hřebem vánočního stolu. Za nimi ležely další extravagantní pochutiny včetně pleteného věnce pokrytého bobulemi v cukrové polevě, který vypadal jako z titulní stránky nějakého časopisu.

„To se tam vejde, něco položíme na sedadla dozadu, něco si vezmu na klín,“ odpověděla Jenny a s gustem sypala cukrový poprašek na čokoládový špalek, až to vypadalo, že na něj doopravdy sněží.

„Margotin čokoládový špalek,“ komentoval Bernard, jako by zdravil starého kamaráda.

„Jediné Vánoce nechyběl,“ odpověděla Jenny. „Tak, a kde máme Ernieho?“

Otevřela zásuvku vedle sporáku a chvíli se v ní přehrabovala, až vyndala poněkud omšelou figurku ptáčka a posadila ji na špalek. Zobák mu visel na vlásku.

„Aspoň někdo je tu starší než já,“ prohlásil Bernard, zatímco zavíral víka připravených krabic.

„Počkej,“ zastavila ho Jenny a s podezřelou spontánností ho požádala, „nevyfotil bys to všechno takhle pohromadě, když se to tak povedlo?“

Přikývl a odešel nahoru pro fotoaparát. Než se vrátil, prostřela na stůl sváteční červený kostičkovaný ubrus a aranžovala na něj své výtvary spolu se snítkami cesmíny ze zahrady.

„To je tedy hostina,“ poznamenal Bernard a mžoural přes brýle na digitální displej. „Udělám jednu i s tebou.“

Jenny si sčesala jemné pramínky stříbrných vlasů za uši, namalovala si rty novou vrstvou růžové rtěnky a vrhla nepřirozený úsměv do objektivu.

„Jak vypadám?“

„Báječně,“ odpověděl Bernard a pohledem zalétl k ciferníku hodinek. „No, a teď už abychom šli. V tomhle provozu tam můžeme jet taky tři hodiny.“

Quinnovi trávili Vánoce u Bernardovy neteře Rose, jejího manžela Jeremyho a jejich dvou dětí Poppy a Maxe každý rok. Poppy bylo už osm a Maxovi čtrnáct a jejich příjezd pro ně vždycky znamenal začátek svátků.

Bernard ještě několikrát přerovnal všechny věci v kufru auta a upravil sedadla, aby se mu mezi tašky vešel domeček pro panenky. Jakmile dosáhl svého, zabouchl kufr a slyšitelně lapal po dechu.

„Vzal sis s sebou inhalátor?“ zeptala se Jenny, kterou za dózami plnými napečených dobrot ani nebylo vidět.

„Mám ho v kufříku,“ odpověděl, když se motor auta hlasitě probudil k životu. „Nedej bože, abychom měli nehodu, Jenny, jinak si budou myslet, že to auto řídila nůše buchet!“

Jenny cestou po dálnici a za zvuků koled z rádia sledovala okénka sousedních aut, jejichž pasažéři jistě také mířili někam na svátky. Viděla ustaraného pána, který – jak si představovala – dostal za úkol na poslední chvíli sehnat máslový

krém s brandy, na nějž se v nákupním seznamu zapomělo. Kdyby tak tušil, jak snadno se dá udělat a o co je pak lepší než ten kupovaný! Vzadu ve velkém rodinném voze seděli dva malí chlapci a dívali se ven na potemnělou oblohu, jestli náhodou nezahlédnou Otce Vánoc. Jeden z nich se otočil a ukazoval prstem na jejich auto, nos přitisknutý na okénko. Na chvíli ji napadlo, jestli si ji s někým nespletl, ale hned si uvědomila, že ho zaujal Moris, malý omšelý medvídek v rohu palubní desky.

Moris měl oči z korálků, z nichž jedno viselo na nitce, takže se dívalo jinak než druhé, a místa, kde dřív míval měkký kožíšek, byla plná lysin. Moris vždycky bydlel ve všech jejich autech a své jméno měl po tom prvním, Morris Minor 1000. Vzpomínala na den, kdy ten vůz koupili. Bernard měl narozeniny a usmíval se jako sluníčko, když hladil klenutou kapotu v barvě kachních vajec. Jenny se nejdřív zdráhala investovat tak velkou sumu peněz, ale Bernard celé měsíce šetřil a nechal se odradit. *Představ si, co s ním zažijeme dobrodružství,* říkal a měl pravdu.

Podívala se na Morise a potom na Bernarda soustředěného na řízení. Vrásky v koutcích očí a kolem rtů na něj prozrazovaly, že je to milý člověk a rád se směje. Měla ráda jeho neobvykle husté řasy, po jakých kdysi sama toužila, a najednou jí přišlo na mysl, kolik hodin už takhle vedle něho v autě poseděla. Někdy si povídali a někdy si vychutnávali ticho, které spolu mohli sdílet. Nedovedla si život bez něj představit.

4.

Vánoční košíčky, půl mrkve a kapka sherry

Jenny stála na stoličce, maminčinu zástěru měla v pase stočenou, aby jí nevisela až na zem, a sledovala, jak maminka krájí sádlo a margarín na malé kostičky a ty pak tiše padají do mouky.

„Musíš všechno dohromady rozdrobit,“ řekla maminka, stáhla si z rukou prstýnky a odložila je na okenní parapet. Za nehty měla kousíčky mýdla na praní, které předtím strouhala.

„Takhle.“ Stála za Jenny, drobila dlaněmi tuk s moukou a přitom si zpívala „Ó, pějme mu chválu, ó, pějme mu chválu...“, potom si třela ruce o sebe, jako kdyby si je chtěla ohřát, a z dlaní jí jako sněhové vločky opadávaly kousky drobenky. „Ó, pějme mu chválu, Kristu Pánu.“

Jenny přikyvovala a na nohou cítila měkkou látku maminčiny plisované sukně. Snažila se napodobit její výrobek, ale malými dlaněmi to šlo mnohem hůř.

„To je ono.“ Maminka jí rukou odhrnula pramen vlasů za ucho a políbila ji na hlavu. „Musíš být trpělivá. Nakonec to bude vypadat jako taková strouhanka.“

Tuk se jí lepil mezi prsty, až musela přestávat v práci a stahovat ho z rukou jako rukavice zpátky do mísy a pak začínat znovu. Ale na té práci rukama, jak ji mouka lechtala, když jí propadala mezi prsty, bylo něco okouzujícího.

Maminka vzdychla.

„Dvě hodiny!“ Spěšně zpracovala poslední zbytek surovin a pak přilila trochu studené vody. „Touhle dobou už jsme měli být u babičky. Slíbila jsem jí to. Nechápu, kam se ten čas poděl.“

Všechno ještě promíchala nožem, a jak rytmicky pohybovala tělem, klepal ji o hrudník medailonek, který měla pověšený na krku. Drobnýma rukama vypracovala z těsta kouli, poprášila vál moukou a těsto posadila doprostřed.

„Teď to musíš vyválet asi tak na půl centimetru,“ řekla a dvěma prsty naznačila požadovanou tloušťku. Potom podala Jenny váleček.

Jenny ho uchopila oběma rukama a opřela se do těsta vši silou, aby s ním pohnula. V těstě ale zvládla vytvořit jenom velký důlek.

„Kvůli tomuhle používám poloviční tuk,“ k omentovala to maminka, položila svoje dlaně na ty Jennyiny a přitlačila. „Ono se to potom snáz rozválí.“

Nakonec se z těsta stal chladný hladký plát a Jenny neodolala a musela ho pohladit dlaní, až jí na konečcích prstů zůstal poprašek mouky.

„A teď přijde to nejlepší,“ pokračovala maminka a přiložila k plátu těsta vykrajovátko a udělala si malé značky. „Musíš z toho plátu vykrájet co nejvíc koleček. Vykrajuj je bez mezer, hezky jedno vedle druhého.“

Jenny zatlačila na vykrajovátko, až se probořilo těstem až na vál. Opatrně prsty vyklepla vykrojený kousek, položila si ho na dlaň a obdivovala tu souměrnost.

„Krásný,“ pochválila ji maminka.

Nakonec na válu zbylo jen krajkové nitek přebytečného těsta. Maminka těsto vzala a udělala z něj kouli a potom celý postup opakovaly, dokud jim zbyla jen docela maličká kulička těsta.

„Můžu ji sníst?“ zeptala se Jenny.

Maminka přikývla a v pravé tváři se jí objevil dolíček.

„Není to moc sladký, vid’?“

„Není,“ přisvědčila Jenny a přitiskla si mdlou hrudku na patro. „Ale mně to chutná.“

Vykrájená kolečka vložily do formiček, přitiskly je do krajů a naplnily každé lžičkou sladké směsi.

„Chceš prozradit tajemství?“ zeptala se maminka a naklonila se blíž, až Jenny cítila vůni jejího parfému. „Když mám dost mandlové pasty, dám jí trochu pod horní vrstvu těsta. Proto to tátovi tak chutná.“

Za chvíli naplnily poslední kolečko a Jenny byla najednou skleslá z toho, že už je po všem. Potom si ale všimla jednoho zapomenutého.

„Můžeš si z něj udělat marmeládový koláček, když si pospíšíš,“ řekla maminka a přinesla ze spíže marmeládu.

„Anebo ho nechám Otci Vánoc,“ navrhla Jenny. „Aby neměl jenom ty plněné košíčky.“

Maminka dala plech do trouby a Jenny seděla a s červenými tvářemi se k ní tiskla. Kuchyně a celým domem se linula těžká, sladká vůně.

„Mami,“ zeptala se Jenny a starostlivě svařila čelo, „budou letos o Vánocích vysílat královu slavnostní řeč, když nemáme krále?“

„Já myslím, že se jí ujme Alžběta, to je teď naše královna,“ odpověděla maminka. „Ty jsi hlavička. Lžičku marmelády?“

Jenny se rozjasnila tvář a maminka jí podala lžičku jako lízátko.

Přitiskla si studenou lžičku na patro a vychutnávala tu jahodovou rozkoš. V tu chvíli byla přesvědčená, že neexistuje lepší místo na světě.

Na jasné obloze svítil měsíc a všichni se usadili kolem krbu s talíři plnými studené šunky, pštosích vajec v masovém těstíčku a waldorfského salátu, upíjeli ze sklenic horké svařené víno a smáli se a povídali si v té neopakovatelné atmosféře, která vždycky provází Štědrý den.

Místnost byla prosycená zemitou vůní smrkového dřeva, protože v okně se hrdě tyčil vánoční stromeček, zahalený do vzpomínek jako do dílků skládačky rodinné historie. Vise-ly na něm staré ozdoby ze čtyřicátých let, které patřily Mar-got – vybledlé barevné koule se žlutými promáčklými středy, které vypadaly jako obtisk špičky mačkadla na citron. Mezi nimi se na červené stuze vyjímala hvězda ze slaného těsta, kterou štědrými tahy třpytivou barvou vlastnoručně vyma-lovala Poppy a označila z druhé strany svými iniciálami. Na nižší větvi seděl sněhulák z krepového papíru, pomuchlaný, ale vzácný, vyrobený zřejmě ze stejných vatových tampónků, jaké používala Rose na odličování.

Jeremy, houževnatý energický chlapík, právě vyprávěl Bernardovi o svých cyklistických eskapádách. Pracoval jako právní poradce a víkendy trávil v cyklistickém sedle s noha-ma na pedálech, jejichž neúnavná práce, připomínající pís-ty motoru, ho klikatými cestami krajinou vyvedla až na ty nejvyšší kopce.

Poppy se celá třásla nedočkavostí, až odtrhne Bernarda od tatínka a vynutí si jeho pozornost, a tak jim neustále ská-kala do řeči otázkami jako *strejdo, chceš se podívat na můj pokojíček?*

Jenny chápala, proč má Poppy Bernarda tak ráda, on to s dětmi prostě úžasně uměl. Jednal s nimi jako se sobě rov-nými. Nikdy ho neslyšela mluvit autoritativně, předstírat fa-lešné nadšení nebo komentovat jejich vzhled. Vždycky s nimi mluvil stejně upřímně a opravdově jako s dospělými.

Zatímco Poppy prováděla Bernarda domem, jako by ven-čila dobromyslného, ale unaveného labradora, Rose násilím vtáhla do hovoru Maxe, který během minulého roku skočil rovnýma nohama do puberty.

„Řekni tetě Jenny o té ceně, co jsi dostal ve škole,“ vyzvala ho a zasunula si pramen světlých vlasů za ucho. Ty nepod-dajné kadeře jí Jenny vždycky tiše záviděla.

Max pohupoval nohou a vyhýbal se očnímu kontaktu, jako kdyby byl nahý.

„Dostal jsem cenu za matiku, protože jsem měl nejlepší známky v ročníku,“ houkl, jako by se dopustil zločinu a čekal ho trest smrti.

Jenny s údivem postřehla, jak se mu zvláště změnil hlas. Zněl tak trochu jako falešná trumpeta.

„No to je úžasné, Maxi,“ odpověděla a vzpomínala, jak jako malý kluk stál na stoličce v její kuchyni, když pekla vánoční koláčky, a ze zbytku těsta vyráběl „pečené roboty“.

„Tak se ti ve škole nakonec líbí?“

Max si shodil hustou patku hlouběji do čela a nenápadně vysunul z kapsy mobil.

„Hmm, jde to,“ řekl a usmál se na něco na obrazovce a pak rychlostí blesku napsal odpověď.

„Už vybírá, z čeho bude maturovat,“ dodala Rose ve snaze vymámit z Maxe pozornost. „Vid', Maxi?“

Přikývl. „Dějepis, hudebka, španělština a fotografie.“

„Fotografie?“ podivila se Rose a překvapeně poposedla. „Odkdy?“

„Od té doby, co si to vybrali kluci...“

„Ale neměl bys přece rozhodovat o své budoucnosti podle toho, co dělají kluci...“

„Španělština,“ přemítala Jenny a pozorovala, jak si Max okusuje konečky nehtů, „to je krásný jazyk. Vybral sis to hezky rozmanité.“

„Přesně tak,“ poznamenal Max a zpod vlasů vrhal na maminku nevraživé pohledy. Na horním rtu měl patrný stín budoucího kníru.

Jenny sledovala, s jakou přirozeností Rose vplula do role matky. Pamatovala si Vánoce, kdy se jí Max motal pod nohama, zatímco připravovala štědrovečerní večeři s maličkou Poppy pod svetrem. Pamatovala si okamžiky, kdy Rose vynadala z kabelky tyčinku, jako by to byla dirigentská taktovka,

aby upoutala Maxovu pozornost, když měl slzy na krajíčku, nebo odkudsi vykouzlila omalovánky, kterými se vykoupila, aby se mohla sama najíst. Jenny přemítala, jestli se takové mateřské dovednosti vyvinou automaticky u každé matky a jestli má Jeremy Rose o to raději.

Po večeri přišla chvíle, na kterou se všichni těšili: Jennyiny upečené dobroty. Poppy se rozzářily oči a při pohledu na tiffin se roztleskala jako cvičený lachtan. Jenny těšilo pozorovat, jak se na něj vrhá, jak ohlodává sušenky, dokud jí nezbyde jen hladký čokoládový vrch a ten si vychutnává do posledního drobečku.

„Letos jsi toho upekla nějak víc – to nám vydrží na celé týdny!“ poznamenal Jeremy a všechno ochutnával očima.

„Jé, podívejte,“ ukázala Rose na čokoládový špalek. „Poppy, Maxi, tohle vždycky pekla babička Margot.“

„Dobrý,“ pochvaloval si Max. Ukrojil si notnou porci a zhltnul ji, jako by to bylo jeho první setkání s cukrem.

„Ty jsi prostě nejlepší pekařka na světě, teto,“ halasila Poppy se zuby od čokolády.

„To rozhodně!“ přisvědčil Bernard.

Jenny zírala na velkou americkou lednici v kuchyni, která byla pravým opakem té její. Samá rovná linie a bodové osvětlení, nikde nic neviselo z pantů, nic se neviklalo v kolejničkách.

„Nepřipravíme sklenici mlíka?“ zeptala se Poppy, když vynádávala z přihrádky na zeleninu mrkev. „Otec Vánoc bude mít určitě žízeň, než se sem dostane.“

„Já bych řekl, že by dal přednost kapce sherry,“ odpověděl Bernard a nepohodlně se vrtěl na barové židliče, která měla na míle daleko k jeho oblíbenému polstrovanému křeslu. „Co myslíš, zlato?“

„Souhlasím,“ řekla Jenny. „Mléko mu nabídnou všichni.“

Došla s Poppy ke krbu a přitom nasávala kouzlo její neotřesitelné víry. Potom otevřela víko plechové dózy plné

domácích vánočních košíčků a vypustila z ní oblak sladké vůně cukrové polevy. Sledovala, jak Poppy rukou krouží nad koláčky a usilovně přemýšlí, který si vybere.

„Tyhle košíčky mají jednu tajnou přísadu, tak si myslím, že ti určitě budou chutnat.“

„Jakou přísadu?“ zeptala se Poppy.

„Uvnitř je nahoře na náplni kolečko mandlové pasty. Tím to má lepší chuť.“

„Spíte?“ pípala Poppy skrz pootevřené dveře pološeptem, který měl za cíl je probudit.

„Ještě ano, Poppy,“ odpověděla Jenny a rozespale se podívala na hodinky. 5:45. To bylo brzy i na Bernarda.

„Veselé Vánoce, zlatíčko,“ ozval se Bernard hlubokým ospalým chrapotem a natáhl se pro brýle. „Asi bychom ale měli vstávat, že?“

Jenny na sebe hodila župan a pospíchala za Poppy dolů po schodech, Bernard, Rose a Jeremy v těsném sledu za nimi, trochu neuspořádaně a částečně ještě v polospánku. Zdálo se, že Max dospěl do věku, kdy touha spát převyšovala vzrušení z rozbalování dárků za ranního rozbřesku. Venku byla ještě tma a ve vzduchu se vznášel ledový opar a třpytil se v záři pouličních lamp. I v sedmasedmdesáti letech cítila Jenny to rozechvění, jako by se všechno ocitlo v moci vánočního kouzla, v němž se všechno stává lepším.

Poppy se zastavila před dveřmi obývacího pokoje. Otočila se, oči dokořán, plné očekávání.

„Mám tam jít?“ zeptala se.

Všichni přikývli, a tak s hlasitým cvaknutím otevřela dveře. Pokoj voněl jehličím a do šera v něm zářil vánoční stromček, pod nímž se rýsovaly tajemné tvary dárků v barevném papíru. V krbu se pod kostkovanou dekou tyčila bizarní silueta čehosi příliš velkého na to, aby se to vměstnalo do nadité punčochy, která visela vedle.

„Byl tu!“ vydechla Poppy a utíkala k té tajemné velké věci.

Když stahovala deku, Jenny pozorovala Bernarda. Za brýlemi, které odrážely tisíc barevných světélek, mu zářily oči.

„Domeček pro panenky!“ zalapala po dechu Poppy a začala nahlížet do maličkých místnůstek, které voněly novotou, čerstvou barvou a dřevem. Byl to starodávný viktoriánský domeček s bíle orámovanými okny a střechou, která se dala otevřít, aby bylo vidět dovnitř malých ložniček v podkroví.

Bernard zmáčkl vypínač na zadní stěně a rozsvítil všechna miniaturní světla na stropě. Domeček ožil. Poppy se vrtěla nedočkavostí, až ten svůj nový malý svět zaplní obyvateli, kteří pro ni budou stejně skuteční jako Otec Vánoc.

„Vila Margot,“ řekla a ukázala na rukou psanou cedulku nad vchodovými dveřmi.

Rose a Jeremy přišli blíž, aby si ji mohli taky přečíst.

„Děkujeme, Otče Vánoc,“ řekla Rose, kradmo se podívala po Bernardovi a dala si ruku na srdce, jako by mu chtěla ukázat, že je plné až po okraj.

5.

Vánoční dort

Jeremy vyháněl rodinku vchodovými dveřmi ven na procházku pravidelným hlášením přesného času, až vypadali jako jeden velký vír zimních kabátů a teplých bot. Kdykoliv jindy by se kolem toho nedělal žádný poprask, ale dnes byl Boží hod a to byl svátek. Rose zabalila kousky vánočního dortu do folie a přibalila malou termosku čaje. Max mezitím lhostejně hledal zimní ponožky, které mu záhadně zmizely z holínek, kde byly obvykle dobře zabydlené.

„Já asi nemůžu jít,“ prohlásil a odhodil si patku na stranu, až mu bylo vidět do očí, což u něj bývalo vzácné. Měl je ještě rozespalé. „Nemůžu najít ponožky.“

„Neblni a vezmi si moje,“ řekl Jeremy a hodil mu stočené ponožky, až se začaly kutálet po hale a rozladěný Max za nimi musel běžet.

Nakonec to přece jen zvládli. Pod nohama jim křupala stébla zmrzlé trávy a do nosu je štípal mrazivý ranní vzduch. Jeremy se ohlédl za Bernardem, který šel za ruku s Poppy a vysvětloval jí, jak šťovík pomáhá na popálení od kopřiv. Jenny si v tu chvíli znovu uvědomila, jak je Bernard šťastný, když je obklopený houfem velké rodiny, a přitom musí žít jen v páru.

„Já si pamatuju, jak mi strejda Bernard přesně tohleto vysvětloval, když jsem byla malá a byli jsme jednou pod stánem,“ komentovala Rose.

„Ty si pamatuješ, jak jsme jezdili pod stan?“ překvapilo Jenny.

„No jasně že pamatuju.“ Rose o sebe klepla rukavicemi. „To jsou moje nejhezčí vzpomínky. Zmrzlina, kriket na pláži, ryba s hranolkama...“

Jenny si v duchu vybavila, jak brávali Rose o prázdninách pod stan, aby si Margot s Johnem na chvíli odpočinuli, ale hlavně proto, že je to bavilo. Tehdy naplnila auto až po strop plechovými krabicemi sušenek, sklenicemi s polévkou, chlebem, pečenými fazolemi – Bernard si ji vždycky dobíral, že přece jedou jen na šest dní, a ne na šest měsíců. Vzpomínala, jak všichni tři leželi pod stanovou plachtou a poslouchali houkání sov a ševelení listů ve stromech. Vzpomínala, jak Bernard Rose přesvědčil, že viděl „mořskou vílu“, a Rose z toho byla u vytržení. Ráno pak často našli někde ve stanu schovanou škebli, kterou tam víla údajně nechala.

„Vzpomínáš na ten rok, kdy byla jedna bouřka za druhou?“ zeptala se Rose a dala si ruku na ústa, jak to znovu prožívala. „Jak nám teklo do stanu?“

„Jo!“ vyhrkla Jenny. „Nakonec jsme spali v autě, vidět?“

Rose přikyvovala. „Jen strejda Bernie spal v tom stanu, abychom my měly v autě větší pohodlí.“

Chvilí šly mlčky, pohrouženy každá do svých vzpomínek, a bezděky srovnaly krok.

„Máte nějaké plány na příští rok?“ zeptala se Rose.

Jenny si vybavila termín podání přihlášky, ale vzrušení, které jí v tu chvíli projelo, hned zadusila představa toho data: 11. leden.

„Já vlastně nevím,“ odpověděla a byla vděčná za to, že jí není vidět do tváře. „Ale bude to v každém případě pro mě a pro Bernarda velký rok, protože v říjnu máme diamantovou svatbu.“

„No, to bude,“ přisvědčila Rose s rozmáchlým gestem rukama. „Budete mít oslavu?“

„Asi něco uděláme, ale musíme hlavně vydržet.“

Rose se dala do smíchu. „Už jste spolu vydrželi padesát devět let, tak těch pár měsíců už určitě taky dáte.“

Jenny se rozhodla nekomentovat, že to myslela jinak, protože nechtěla, aby to vyznělo morbidně.

„A co vy, máte nějaké velké plány?“

„Myslím, že spíš pracovní,“ odpověděla Rose. Špičky bot se jí leskly, jak je měla mokré. „Snad to vyjde a už letos se stanu společníkem firmy.“

„To je úžasné,“ poznamenala Jenny, vytáhla z rukávu kapsník a vysmrkala se. „Tak to ti držím palce, i když si myslím, že to nebudeš potřebovat.“

„Děkuju,“ odpověděla Rose. „Mám z toho samozřejmě obavu, abych při tom pracovním nasazení nešidila Poppy a Maxe.“

Jenny chápatě přikyvovala.

„Někdy mi připadá, že Poppy je ještě hodně malá a že mě Max potřebuje mnohem víc, než si je ochotný připustit, zvláště když má před maturitou.“

Jenny hledala vhodná moudrá slova nebo životní zkušenost, o kterou by se mohla oprít, ale nenašla způsob, jak Rose poradit, a cítila se skoro zbytečná.

„Já jsem nikdy takovouhle nálož na hrbu neměla,“ začala z pocitu, že musí nějak reagovat, „takže ti asi poradit moc neumím, ale máš dvě skvělé děti a krásnou kariéru před sebou, tak si věř a jednej podle svých instinktů. Podívej se, jak daleko tě dostaly.“

Ohlédla se přes rameno po Bernardovi a Poppy, kteří se daleko za nimi nakláněli přes plot a pozorovali krtinu.

„Já jsem ti moc vděčná, Rose, že jsi nás takhle vzala do své rodiny.“

„Ale teto,“ odpověděla Rose a pohládila ji rukavicí, „vždyť víš, jak jsme rádi, že vás máme.“

„Počkejte!“ volal Jeremy a mával rukou, když je dohonil. „Měli bychom asi trochu zpomalit, aby nám Bernard stačil.“

„Já jsem si všimla, že se trochu víc zadýchává, než když jsem ho viděla naposled,“ poznamenala Rose tiše a na čele se jí objevily vrásky. „Je mu osmdesát dva, Jeremy. Měli jsme jít spíš tou kratší cestou.“

Jenny se sevřela hrud, protože věděla, že Rosina slova jsou bolestně pravdivá.

„Proč stojíme?“ zeptal se Max a vlekl se k nim loudavým krokem s rukama hluboko v kapsách, takže vypadal, jako když má trvale pokrčená ramena.

„Čekáme na strejdu, abychom mu neutekli,“ odpověděla Rose.

Jak se k nim Bernard blížil, bylo slyšet, jak namáhavě po-
padá dech.

„Je ti dobře, miláčku?“ zeptala se Jenny, když viděla, jak natahuje ruku, aby se opřel o pahýl stromu.

„Je mi fajn,“ odpověděl a odvrátil pohled, aby od sebe odvedl pozornost. Vyndal z kapsy inhalátor, dal si ho k ústům a hrudník se mu zvedal a hvízdal jako lidská harmonika.

„Strejda má inhalátor!“ vykřikla Poppy s téměř stejným vzrušením, jako když ráno objevila dárky. „Já bych tak chtěla inhalátor... moje kamarádka Jessica ho má.“

„Tak uděláme přestávku na čaj?“ zeptala se Rose. Všichni vřele souhlasili, shlukli se kolem stromu a dívali se do polí.

„Dá si někdo kousek vánočního dortu?“ dodala, když se ho marně snažila v rukavicích rozbalit, opatrně, aby ho nepo-
ničila.

„Teto, hele,“ tahala Poppy Jenny za rukáv a ukazovala někam za stromy.

Jenny zamžourala k obzoru a zahlédla jelena hrdě nesoucího své zahnuté parohy jako korunu. V prosincové mlze vyhlížel jako nějaká mytická bytost. Všichni se jeden po druhém zastavili. Hlouček přihlížejících se s dalšími příchozími postupně rozrůstal a stejně tak i stádo, proti jehož eleganci působili lidé zahalení do zimníků a šál a tupě zírající před

sebe velmi těžkopádně. Nakonec stály dva početné hloučky proti sobě, dívaly se na sebe a byly z toho u vytržení.

Jenny v davu upoutal malý chlapec, jemuž nemohlo být víc než dva roky. Jemné kudrnaté vlásky mu splývaly až na krk.

Rose se nakonec podařilo rozbalit dort a rozdat ho ostatním. Posílali si mezi sebou termosku kouřícího čaje, ale Jenny zdvořile odmítla. Všechno z termosky chutnalo, jako by v ní předtím byla polévka a nemohla vyčichnout.

Chlapec se mezitím batolil davem a nabíral rychlost jako valící se auto. Jenny sledovala přihlížející, na nichž bylo patrné, že se snaží vysledovat, komu chlapec patří.

„Je vynikající, Rose,“ prohlásil Bernard a tím jí připomněl, že by si mohla také kousnout.

Okamžitě jí bylo jasné, že Bernardova chvála je jen ze zdvořilosti. Dort byl trochu připálený. Okraj měl černý a rozpadal se jako hrudky písku. Horší než to, že byl suchý, ale bylo nemilé překvapení uvnitř v podobě rybízu plného zrníček, které skřípaly mezi zuby jako štěrk.

„Děkuju, strejdo, to je maminčin osvědčený předpis,“ odpověděla Rose a Jenny se trochu zastyděla. Ještě štěstí, že ostatní neslyšeli její myšlenky.

„Mně chutná jen ten vršek,“ zašveholila Poppy, odloupla vrstvu cukrové polevy z dortu a zakousla se do ní, jako by zbytek neexistoval.

„To ale není hezké, Poppy. Dalo mi to spoustu práce,“ poznamenala Rose se zvednutým obočím.

Chlapec se oddělil od davu a rozběhl se přímo k jelenovi, který se vyzývavě postavil a naklonil parohy. Jenny cítila, jak jí buší srdce při pohledu na ty malé nožičky, co kmitají stále rychleji, jako by je nebezpečí přitahovalo kouzlem.

„Já to po tobě dojm, Poppy,“ řekl Max, spolkl celý svůj kus najednou a natáhl ruku.

Jenny beze slova vyběhla za chlapcem. Její mysl sotva stačila zpracovat, co se nohy rozhodly udělat. Když ho doběhla,

chytila ho za kapuci a zatáhla, až chlapec s hlasitým zuchnutím upadl.

Tři vteřiny bylo ticho, než spustil hlasitý řev.

„Já nerada,“ šeptala, když k ní otočil malý obličejík s neznámými zelenými očima a žlutou krustou kolem nosu. Přerušovaně popadal dech a kvílel, ale jak se na sebe dívali, oba v šoku, co se za ten kratičký okamžik semlelo, postupně utichl.

„Nemáte ho tahat za kapuci, mohla jste ho uškrtit,“ vyštěkla na ni chlapcova matka, vzala chlapce a ten se z bezpečí matčiny náruče znovu rozkřičel.

„Omlouvám se,“ odpověděla Jenny a odcházela s očima upřenými do země a přáním být neviditelná. Když se vrátila k ostatním, cítila, jak jí hoří tváře.

„Dobře jsi udělala, Jenny. Ještě jsem tě nikdy neviděl běžet tak rychle,“ zasmál se Bernard.

„Jsem ráda, že tě to pobavilo,“ odsekla mu a ve skupince se rozhostilo nepřijemné ticho.

Když se vraceli krajinou a jen tak zdvořile konverzovali, toužila už být doma a skrýt ten kousek své duše, který na krátký okamžik odhalila.

Obloha se halila do inkoustově modré, a když přijížděli domů do Kittleshamu, na cestě před nimi svítily kočičí oči jako zlaté šupiny. Další Vánoce byly za nimi.

Při tichém předení motoru se Jenny hlavou honily útržky dnešního dne – ten šok v očích malého chlapce a zlost v hlase jeho matky. Měla před očima Bernarda, jak zůstával daleko za nimi na procházce, a srdce se jí sevřelo při Rosiných slovech, která potvrdila její obavy. V tuto chvíli je každý další den dar.

Otočila se k němu a najednou měla nutkání říct mu o té soutěži, o své touze ještě něčeho v životě dosáhnout, ale jak se odhodlávala a balancovala na pokraji přiznání, Bernard se zhluboka nadechl a začal si hvízdát. Umlčel ji pocit viny.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Paní Quiniová na cestě ke slávě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.